

**25. listopadu
máme
Slavnost Ježíše Krista Krále.**

Je to poslední neděle církevního roku a je slavností Pána Ježíše, který mezi lidmi žil jako služebník všech.

Toho dne oslavujeme Ježíše jako Krále všech králů.

**Pravidelný pořad bohoslužeb
v Mělníku a okolí**

Neděle:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Úterý:

- 18.00 - kostel kapucínů - (nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Pátek:

- 17.30 - kostel kapucínů - (nám. Míru)
- adorace nejsvětější svátosti
18.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)
17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké (mše s nedělní platností)

Mělník Pšovka Záboří Vysoká Šemanovice Medonosy

Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě

Dne 21. 11. 2010 slaví církev památku Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě. Název svátku je trochu nejasný. Víme, že Mojžíšův zákon přikazoval obětovat nebo zasvětit v chrámu všechno mužského rodu, co otevírá lůno matky. Tedy dívek se tento příkaz netýkal. Co se tedy myslí pod tímto titulem? Podívejme se, jak toto tajemství vysvětluje sv. Peter Kanízus.

„Co se v knize královské vypráví o chlapci Samuelovi a o jeho matce Anně, to se velmi dobře hodí k tomu, co vyprávějí o Marii a její matce Nicephorus, sv. Germanus, patriarcha cařihradský, sv. Gregor Nyssenský a sv. Jan Damašský. Tak Joachimová žena Anna, podobně jako Anna, žena Elkánova a matka Samuelova, byla dlouho neplodná, ale toužila po dítěti. Proto se vytrvale modlila k Bohu, často se zdržovala v chrámu, byla to dobrá a zbožná žena a zavázala se slibem obětovat Bohu dítě, které by dostala a zasvětit jej svatě službě v chrámu. Tento slib splnila ihned, jakmile dítě přestala kojit. Přinesla ho do chrámu a tam ho nechala, aby tam bylo zbožně vychováno. Tak se tyto dvě ve všem shodovaly. Jako první Anna, předtím pohrdána kvůli své neplodnosti, pro svou modlitbu obdržela Bohu milé dítě a pak ho zasvětila chrámové službě, tak i naše Anna, když trpěla stejným zlem a použila tentýž lék, obdržela Marii, zasvětila ji chrámové službě Nejvyššímu Bohu a nechala ji v chrámu na výchovu.

Maria měla tři roky, když ji obětovali v chrámu. Tato oběť se Bohu velmi líbila, tak kvůli zbožnosti rodičů, jakož i pro velkorysé rozhodnutí vůle dívky, která se ráda a dobrovolně zasvětila Bohu, svému Stvořiteli. I všichni andělé v nebi měli z toho velkou radost, vřdyť se radují již nad jedním hříšníkem, který se obrátí. Zde mají rodiče i děti podle Božího úmyslu před očima krásný příklad. Nicephorus jistě čerpal své vyprávění z bohaté knihovny v Cařihradě. On i sv. Gregor Nyssenský vyprávějí o tomto obětování Marie podle slibu její matky Anny, který učinila v chrámu, když se modlila za dítě. Protože toto dítě bylo darem milosti Boží, dostalo jméno Maria, to znamená milost, aby naznačili, že ona je milostí nebes. Podle vyprávění Evódia, prvního biskupa Antiochie po Petrovi, Maria zůstala v chrámu jedenáct let. Pak ji chrámoví kněží dali kvůli ochraně jejího panenství Josefovi, staršímu a velmi svatému muži. Když byla u něj už čtyři měsíce, přišel k ní archanděl Gabriel, aby jí přinesl radostné poselství. Během jejího pobytu v chrámu zemřeli její rodiče, otec v 80, matka v 79 letech. Maria se nikdy nevzdálila z chrámu. Když něco potřebovala, šla k Alžbětě, své příbuzné, která bydlela blízko chrámu v Ain Karim.

Hebrejský se naučila od svého otce Joachima, dokud ještě žil. Tak to vzpomíná i svatý Germanus, cařihradský patriarcha, také Ondřej z Jeruzaléma, arcibiskup na Krétě, který říká, že rodiče Panny byli Bohem osvícení, aby poznali velikost daru svěřeného jim od Boha. Bůh tak zařídil, že rodiče učinili slib a Marii obětovali v chrámu, aby tam byla vychovávána v Písmu svatém. Ta, která měla přijmout Pána chrámu, měla se na to v chrámu připravovat! Bůh ji také chtěl, jak říká Jan Damašský, uchránit od kontaktu s muži a špatnými ženami.

Maria se stala v Jeruzalémském chrámu svým životem obdivuhodně krásným vzorem a příkladem pro řeholnice i pro ostatní panny, příkladem, o kterém mají neustále rozjímat. Od této Matky a Učitelky Panen se mohou učit od nejtěplejšího mládí obejmout se svatou horlivostí jho Pána a vytrvale ho nést.

Tento titul obětování Marie v chrámu byl před Piem V. svátkem i v Římské církvi, ale tento papež zmenšil počet svátků, aby se těch několik svátků o to věrněji zachovávalo. Obzvlášť se tento svátek slaví v řecké církvi a zachovaly se různé homilie Otců na tento den, takže si můžeme být zcela jisti, že událost obětování Panny Marie je pravdivá.“

Tolik nám vypráví sv. Peter Kanízus. Dnešní den je dnem svátečním zvlášť pro ty řeholníky, kteří jsou pozváni ke kontemplativnímu životu.

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.
Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.farnostmelnik.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Sv. 1 FARNÍ ZPRAVODAJ
LISTOPAD 2018
Sv. LUDMILA

Během listopadu se modlíme za spásu drahých zemřelých. Co je to SPÁSA?

V biblickém jazyce - hebrejštině, „spása“ znamená vytržení z nebezpečí smrti, naplněný život, osvobození, vykoupení, vyléčení, ochranu, vítězství, pokoj.

POTŘEBUJE ČLOVĚK „SPÁSU“? Bible odpovídá: „Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy“. A „následkem hříchu je smrt“. „Bůh ale chce, aby se všichni lidé zachránili.“ Co znamená hřích, z něhož má být člověk zachráněn, „spasení“? „Hřích je sebevraždou, neboť vrahem není nikdo jiný, než já sám“ (Michael Marsch). Hřích, který má nejrůznější podoby pronikající všemi oblastmi lidského života, je v podstatě rozhodnutím, že si „vystačíme sami“. Pochází z nedůvěry v Boha a z přesvědčení, že nám chce cosi odepřít. Hřích vytváří nepřekonatelnou propast mezi člověkem a Bohem. Hřích odděluje od Boha - zdroje života, je Boží urážkou, vzbouří proti němu. Když někdo vypije jed, stává se smrt logickým důsledkem takového jednání. Tak je tomu i s hříchem, jenž usmrcuje celého člověka: usmrcuje vztahy, lásku, naději, radost, způsobuje rozbroje, nepokoj, nemoci a smrt... Bůh ale chce, aby každý člověk žil plnohodnotný život. Proto lidem nabízí plán spásy.

KŘESŤANSKÁ ZVĚST O SPÁSE. Ježíš Kristus je mostem mezi nebem a zemí. (Pavel VI.) Všechna náboženství se snaží překonat následky hříchu a stavět tak všemožné mosty přes propast, která člověka dělí od Boha. Avšak překlenout tuto propast není v lidských silách! Jediným mostem přes tuto propast by bylo úplné zachování desatera. Avšak žádný člověk ho není schopen zcela naplnit. Desatero tak člověka z hříchu jen usvědčuje... Do této situace vstupuje Bůh. Naplňuje starozákonní zaslíbení skrze Ježíše Krista, jehož jméno v hebrejštině znamená „Bůh je spása“. Ježíš, Bůh i člověk zároveň, přijal na kříži veškeré důsledky hříchu - včetně smrti. Zemřel a byl pohřben. V poutech smrti ale nezůstal, Boží mocí byl vzkříšen! Tak zničil a překonal moc smrti a její příčinu - hřích. Ježíš takto umožnil každému člověku spásu - záchranu. Otevřel lidem novou a definitivní cestu k naplnění života - cestu k Bohu. A on, který se sám nazval „cestou“, pak jako první po této cestě prošel.

SPÁSA PRO KAŽDÉHO. „U Boha je tvá spása a sláva, tvá pevná skála: tvé útočiště je v Bohu. Lidé doufejte v něho v každé době, před ním vylejte své srdce, Bůh je naše útočiště!“ Ježíše, Boha spasitele, můžeme zvát do každé naší životní situace, zvát ho do všeho, čím jsme a čím žijeme... Tato příležitost se nám skýtá v každé chvíli našeho života, neboť Bůh nám ústy Písma svatého - Bible praví: „Nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!“

JAK SPÁSU PŘIJÍMAT? „Spásu dám tomu, kdo po ní touží, praví Bůh.“ Každý člověk je Ježíšem Kristem vykoupěn, spasen.

Ne každý to ale přijímá... Jak spásu přijmout radí Boží slovo: „Čiňte pokání a věřte evangeliu“, „obratte se a každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů“.

Konkrétní kroky:

- **činit pokání** - to znamená obracet se od falešných cest a pomíjivých jistot k Bohu. S ním pak konzultovat celý svůj život.

- **věřit evangeliu** - evangelium „je moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří“. A věřit neznamená jen o Bohu a jeho spáse vědět, ale žít z toho, spoléhat se...

- **přijmout křest** - křtem se člověk spojuje s Ježíšem, který na sebe přijal náš lidský úděl: smrt - následek hříchu. Křtem ale též přijímáme Ježíšův Božský úděl: vzkříšení - vítězství nad smrtí a hříchem.

- **přijímat odpuštění** - „Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští“.

- **žít ze křtu** - jsme spaseni zdarma, ne za své skutky. Naším úkolem ale je tento dar spásy přijmout a rozvíjet, pracovat tak na „dovršení své spásy“, nechat se vést Božím slovem, posilovat svou víru modlitbou, ve společenství církve, účastí na svátostech a přinášením ovoce dobrých skutků.

Neexistuje žádná oblast v životě člověka, do které by Ježíš (= „Bůh je spása“) nemohl vstoupit jako spasitel, jako ten, kdo vytrhuje ze smrti, jako ochránce a zachránce, jako osvoboditel, jako ten, kdo vykupuje z každého zajetí, jako ten, kdo léčí, kdo nade vším vítězí a jako ten, kdo uděluje pokoj, radost a plnohodnotný život bez konce.

V Ježíši Kristu je spása! Díky němu život člověka nekončí a dochází naplnění. On sám nám vychází vstříc.

Slavnost Všech svatých je rodinná slavnost

Slavnost Všech svatých je „naše“ slavnost, ale ne proto, že jsme bezvadní, nýbrž proto, že se nás dotkla Boží svatost. Svati nejsou dokonalí vzorníci, nýbrž lidé prostoupení Bohem. Můžeme je přirovnat ke chrámovým vitrážím, které dovnitř vpouštějí světlo v různých barevných odstínech. Svati jsou naši bratři a sestry, kteří přijali Boží světlo do svého srdce a předali jej světu, každý ve svém vlastním „odstínu“. Všichni však byli transparentní, zápasili za odnětí skrvn a temnot hříchu a nechávali tak proudit laskavé Boží světlo. A to je účel života - i našeho života - totiž nechávat proudit Boží světlo.

Ježíš se v dnešním evangeliu obrací ke svým, k nám všem a říká nám „blahoslavení“ (Mt 5,3). To je slovo, kterým začíná svoje kázání, jímž je evangelium, tedy zvěst, která je dobrá, protože je cestou k blaženosti. Kdo je s Ježíšem, je blahoslavený, blažený, šťastný. Štěstí nespočívá v tom, že mám nějaký majetek nebo jsem „někým“, nikoli. Pravým štěstím je být s Pánem a žít z lásky. Věřte tomu

Ingredience šťastného života jsou tedy blahoslavenství. Blažení jsou obyčejní a skromní, kteří dělají místo Bohu, umějí plakat nad druhými i nad svými pochybeními, zachovávají umírněnost, zápasí o spravedlnost, jsou milosrdní ke všem, střeží čistotu srdce, vždycky jsou tvůrci pokoje a stále se radují, nechovají nenávisť a když trpí, odpovídají na zlo dobrem. Toto jsou blahoslavenství. Nevyžadují křiklavá gesta, nejsou určena pro nadlidi, ale těm, kdo prožívají každodenní zkoušky a námahy, nám.

Takoví jsou svatí: jako všichni dýchají ovzduší znečištěné zlem, které je ve světě, ale cestou neztrácejí z obzoru Ježíšův obrýs tvořený blahoslavenstvími, která představují jakousi mapu křesťanského života. Dnešek je rodinnou slavností mnoha prostých a skrytých lidí, kteří vskutku pomáhají Bohu, aby svět šel kupředu. A takových je dnes mnoho! Je jich mnoho. Děkujeme těmto neznámým bratrům a sestrám, kteří pomáhají Bohu, nést svět kupředu a žijí mezi námi.

Předně jsou to, jak praví první blahoslavenství, „chudí v duchu“ . Co to znamená? Že nežijí pro úspěch, moc a peníze; vědí, že kdo si hromadí poklady pro sebe, nebude nikdy bohatý před Bohem. Věří však, že Pán je životní poklad a láska k bližnímu jediným pravým zdrojem zisku. Někdy nejsme spokojeni, protože se nám něčeho nedostává, anebo jsme ustaraní, nejsme-li zohledňováni tak, jak bychom si přáli. Pamatujme, že naše blaženost není tady, nýbrž v Pánu a v lásce. Jedině s Ním a pouze prokazováním lásky se žije šťastně. Chtěl bych skončit citací dalšího blahoslavenství, které se nenachází v evangeliu, nýbrž v závěru Bible a mluví o sklonku života: „Blažení, kdo umírají ve spojení s Pánem“. Zítřka budeme provázet modlitbou svoje zesnulé, aby se navždy radovali s Pánem. S vděčností si připomeneme svoje drahé a budeme se za ně modlit.

Matka Boží, Královna všech svatých a Nebeská brána, ať se za nás přimlouvá na naší cestě ke svatosti i za naše drahé, kteří nás předešli a již odešli do nebeské vlasti.

Papež František

Vidět církev nejen pozemsky, ale jako společenství svatých

Slavnost Všech svatých je vhodnou příležitostí pozvednout zraky od pozemských skutečností, jež jsou odměřovány časem, k dimenzi Boží, dimenzi věčnosti a svatosti. Liturgie nám dnes připomíná, že svatost je původním povoláním každého pokřtěného, neboť Kristus, který je spolu s Otcem i Duchem jedině svatý, miloval církev jako svou nevěstu a dal za ni sebe samého, aby ji posvětil. Z tohoto důvodu jsou všichni členové Božího lidu povoláni stát se svatými, podle tvrzení apoštola Pavla: „Neboť to je vůle Boží: vaše posvěcení“ (1 Sol 4,3). Máme tedy vidět církev nejenom v její lidské a časné podobě, poznamenané křehkostí, ale také takovou, jakou ji chtěl Kristus, tedy jako „společenství svatých“ (Katechismus katolické církve, 946). V Krédu vyznáváme «svatou» církev, která je jakožto svaté tělo Kristovo nástrojem účasti na posvátných tajemstvích, především eucharistie, a rodiny svatých, jejichž přimluvě jsme byli svěřeni v den svého křtu. Dnes uctíváme toto nespočetné společenství všech svatých, kteří nám svými rozmanitými životními osudy ukazují různé cesty svatosti, jejichž společným jmenovatelem je následovat Krista a připodobnit se Mu. To je poslední cíl našeho lidského údělu. Působením milosti, nasazením a vytrvalostí každého se totiž všechny životní stavy mohou stát cestami posvěcení.

Památkou všech věrných zemřelých, která připadá na zítřek, 2. listopadu, nám pomáhá pamatovat na naše drahé zesnulé a na všechny duše, které jsou na cestě k plnosti života, právě v perspektivě nebeské církve, k níž nás pozvedá dnešní slavnost. Již od prvopočátků křesťanské víry pozemská církev vyznávala společenství celého mystického těla Ježíše Krista, pěstovala s velkou zbožností památku zesnulých a modlila se za jejich duše. Naše modlitba za zemřelé je tudíž nejenom prospěšná, ale také nezbytná, neboť pomáhá jednak jim, ale zároveň umožňuje, aby byla účinná jejich přimluva za nás (Katechismus katolické církve, 958). Také návštěva hřbitova pěstuje citová pouta k těm, kteří nás měli rádi v tomto životě, a připomíná, že všichni směřujeme k jinému, posmrtnému životu. Zármutek, vyplývající z pozemského rozloučení, ať proto nepřeváží nad jistotou vzkříšení, nad nadějí vstupu do věčné blaženosti, onoho „naplněného okamžiku, v němž my spolu s celkem, jenž nás obepíná, spočíváme ve vzájemném objetí“ (Spe salvi, 12). Cílem naší naděje je přece věčná radost v Boží přítomnosti. Svým učedníkům to přislíbil Ježíš slovy: „Zase vás uvidím a vaše srdce se bude radovat, a vaši radost vám nikdo nevezme“ (Jan 16,22).

Panně Marii, Královně všech svatých svěřme naše putování k nebeské vlasti a její přimluvě svěřme zemřelé bratry a sestry.

Papež Benedikt XVI

Jak získat odpustky pro duše v očistci

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den můžete při návštěvě kteréhokoliv kostela získat plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce a vyloučení veškeré náklonnosti k jakémukoliv hříchu, a to i všednímu) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu můžete získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné jen duším v očistci, jestliže po splnění obvyklých podmínek navštívíte hřbitov a pomodlíte se tam třeba jen v duchu za zemřelé. V ostatních dnech lze při návštěvě hřbitova získat takovýmto způsobem odpustky částečné.

Svatost smíření není nutné přijímat každý den. Stačí ji vykonat před začátkem týdne modliteb za zemřelé, v jeho průběhu, nebo až v dalších dnech po jeho skončení. Svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce jsou nutné každý den, kdy chcete plnomocný odpustek získat.

Pozvánka na ODVAHU K ŽIVOTU

Každého, kdo se neostýchá upozornit na hodnotu lidského života, možnosti pomoci nečekaně těhotným a podpořit veřejnost k přemýšlení a k přijímání i nečekaně počatých dětí, srdečně zveme do průvodu s transparenty a rozdáváním letáků.

Demonstrace „Odvahu k životu“ se na Mělníku koná každou poslední sobotu v měsíci od 10 do 11 hod. **Trasa:** Pražská brána – nám. Míru – nám. Karla VI. Nejbližší termín: **24. listopadu.**

Kontakt: Marie Snopková, tel.: 732846273.

Kež nemusí být tolika dětem odpirán život a tolik matek a rodin nést hluboké zranění.

